

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/67/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010841
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Valášek
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2026:3823010841.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Valáška a sudcov JUDr. Michala Antalu a JUDr. Milana Straku, v trestnej veci obžalovanej A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom obec D., t. č. na slobode, pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou v neprospech obžalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. apríla 2025, sp. zn. 25T/29/2023, na verejnom zasadnutí konanom dňa 18. februára 2026 v Trenčíne, jednomyselne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku s a odvolanie prokurátora z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 30. apríla 2025 pod sp. zn. 25T/29/2023, bola obžalovaná A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej iba „obžalovaná“) uznaná vinnou zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

hoci jej z ustanovenia § 62 ods. 1 a nasledovných zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine vyplýva povinnosť prispievať na výživu nezaopatreného dieťaťa a rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 38P/71/2018-53 zo dňa 17.04.2019 právoplatným dňa 15.05.2019 v spojení s doplňujúcim rozsudkom Okresného súdu Trnava č.k. 38P/71/2018-59 zo dňa 29.04.2019, právoplatným dňa 15.05.2019, vykonateľným dňa 29.04.2019, bola zaviazaná prispievať na výživu svojho maloletého syna E. E. narodeného XX.XX.XXXX výživným vo výške 30% zo sumy životného minima podľa osobitného predpisu a na výživu svojho maloletého syna F. C. narodeného XX.XX.XXXX výživným vo výške 30 % zo sumy životného minima podľa osobitného predpisu s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku vždy do 15. dňa v mesiaci vopred zariadeniu Centrum pre deti a rodiny Trnava so sídlom Botanická č. 46 Trnava, kde boli maloleté deti umiestnené, svoju zákonnú vyživovaciu povinnosť si neplní riadne a včas v období od 15.04.2022 doposiaľ a hoci v rozhodnom období nemala dostatočný príjem, nezaevidovala sa ako uchádzač o zamestnanie na príslušnom úrade práce, sociálnych vecí a rodiny, ani si nehľadala prácu tak, aby si mohla riadnym spôsobom plniť svoju vyživovaciu povinnosť, čím sa plneniu svojej vyživovacej povinnosti úmyselne vyhýbala, v dôsledku čoho jej vznikol dlh na nezaplatenom výživnom na maloletého E. E. vo výške 1.107,19 Eur a na maloletého F. C. vo výške 951,19 Eur, pričom bola trestným rozkazom Okresného súdu Bánovce nad Bebravou č.k. 6T/14/2021-275 zo dňa 12.04.2021 právoplatným dňa 01.05.2021 odsúdená za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Trestného zákona v bode 1 trestného rozkazu a za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Trestného zákona v bode 2 trestného rozkazu.

Za to bola obžalovaná odsúdená podľa § 207 ods. 3 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona účinného od 06.08.2024, § 49 ods. 2 Tr. zákona a § 54 Tr. zákona na trest povinnej práce vo výmere 180 (stoosemdesiat) hodín, ktorý je povinná podľa § 55

Tr. zákona vykonať najneskôr do jedného roka od nariadenia výkonu tohto trestu, a to osobne, vo svojom voľnom čase a bez nároku na odmenu.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože ho prokurátor v neprospech obžalovanej, čo do výroku o treste, napadol odvolaním zahláseným na hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku. Podané odvolanie prokurátor bližšie odôvodnil písomným podaním zo dňa 13. augusta 2025 doslovne takto:

„S výrokom o vine rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. 25T/29/2023 zo dňa 30.4.2025 sa v plnom rozsahu stotožňujem a nemám ani žiadne námietky voči konaniu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Výrok o treste označeného rozsudku však považujem za neprimerane mierny vzhľadom na poznatky o osobe a doterajšom spôsobe života obžalovanej, a preto nespôsobilý naplniť výchovný účel trestu u obžalovanej.

Súd pri určení druhu a výšky trestu vychádzal zo všeobecných zásad ukladania trestov, pričom u obžalovanej nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 Trestného zákona, ani priťažujúcu okolnosť podľa § 37 Trestného zákona. Súd pri určovaní druhu a výšky trestu tiež konštatoval, že hoci sa v prípade obžalovaného jedná o osobu, ktorá už bola v minulosti trestaná, a to za totožnú trestnú činnosť, pričom aktuálne stíhaného skutku sa dopustila počas plynutia skúšobnej doby jej predošlého odsúdenia, ide o osobu, ktorá je okrem neplnenia si vyživovacej povinnosti v zásade bezproblémová, nemá žiadne postihnutia za priestupky, inej trestnej činnosti sa nedopustila, má celkovo 7 vyživovacích povinností a pri alternatívnom treste nespojenom s odňatím slobody bude mať na slobode možnosť nájsť si vhodné zamestnanie a osvojiť si pracovné návyky, preto sa súd nestotožnil s právnym názorom prokurátora o potrebe uloženia nepodmienečného trestu.

Ako správne konštatuje súd v odôvodnení rozsudku, z poznatkov o osobe obžalovanej vyplýva, že sa jedná o osobu, ktorá sa aktuálneho skutku dopustila počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp.zn. BN-6T/14/2021, ktorým bola odsúdená za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zákona, a teda za totožnú trestnú činnosť, ktorá je jej kladená za vinu v aktuálnom trestnom konaní, preto možno u obžalovanej skonštatovať špeciálnu recidívu v súvislosti s označeným trestným činom.

Rovnako tak možno skonštatovať, že obžalovanú, ako osobu majúcu už skúsenosť s trestným konaním, a to dokonca za totožnú trestnú činnosť, od spáchania tohto skutku neodradila ani tá skutočnosť, že jej plynula skúšobná doba podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody v predchádzajúcej trestnej veci a potenciálna hrozba premeny podmieneného trestu na nepodmienečný.

Čo sa týka argumentácie súdu, že trest má postihovať iba páchatel'a a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší dopad na iné osoby, v tomto smere je potrebné dať do pozornosti odvolacieho súdu, že hoci má obžalovaná celkovo sedem vyživovacích povinností, žiadne z jej maloletých detí nie je v jej osobnej starostlivosti. Navyše, ako vyplynulo aj z priebehu hlavného pojednávania, maloletých synov E. a F. nenavštevuje, ani sa nezaujíma o ich stav v zariadení, v roku 2024 deti nekontaktovala ani raz a v roku 2023 ich kontaktovala len štyrikrát formou SMS alebo krátkych telefonátov, a preto nemožno preto dospieť k záveru, že by uloženie nepodmienečného trestu obžalovanej malo významne negatívny dopad na jej maloleté deti.

Tiež sa nestotožňujem ani s argumentáciou súdu v tom, že alternatívny trest nespojený s odňatím slobody umožní obžalovanej nájsť si na slobode zodpovedajúcu prácu a osvojiť si pracovné návyky. Zo súdneho spisu je zrejmé, že obžalovaná v rozhodnom období vystriedala množstvo zamestnaní, pričom všetky jej pracovné pomery trvali iba krátky čas a ako súd správne poznamenáva na strane 10 odôvodnenia svojho rozsudku, tieto boli ukončené dohodou zvláštnej iniciatívy, nedostavením sa na výkon práce, či tým, že do práce prestala chodiť, tiež sa nezaevidovala ani na úrade práce.

Bez povšimnutia nemôže ostať ani tá skutočnosť, že prvostupňový súd obžalovanej poskytol priam až veľkorysý časový priestor na dodatočné uhradenie dlhu na výživnom, keď od podania obžaloby dňa 7.11.2023 do vynesenia rozsudku 30.4.2025 uplynulo takmer jeden a pol roka, počas ktorého sa obžalovaná mohla zamestnať za takú mzdu a aspoň na také časové obdobie, aby si uhradila svoj dlh na výživnom, ktoré je jej navyše určené

v minimálnom zákonnom rozsahu vo výške 30 % sumy životného minima. Napriek uvedenému takto nepostupovala a súdu v priebehu celého konania dokázala dať len plané sľuby.

Za uvedeného stavu som toho názoru, že u obžalovanej, ktorá sa nepoučila z miernejšieho druhu trestu, je v prípade špeciálnej recidívy na mieste pristúpiť k ukladaniu nepodmienečného trestu odňatia slobody, ako bolo prokurátorom navrhované už na hlavnom pojednávaní, a nie k ešte miernejšiemu druhu trestu, než jej bol ukladaný v predošlom konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 321 odsek 1 písmeno e/ Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 25T/29/2023-438 zo dňa 30.4.2025 vo výroku o treste a podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku sám rozhodol tak, že obžalovanej uloží podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona s poukazom na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody v dolnej tretine trestnej sadzby, so zaradením obžalovanej do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.“

K odvolaniu prokurátora sa vyjadrila obžalovaná písomne podaním doručeným okresnému súdu dňa 08.09.2025, v ktorom uviedla, že s odvolaním prokurátora sa nestotožňuje a nesúhlasí s uložením prísnejšieho trestu, tak ako je to v odvolaní navrhnuté. Poukazuje na jej snahu zamestnať sa, okolnosti ukončenia jej pracovných pomerov, snahu o ďalšie vzdelávanie pre účely lepšieho uplatnenia sa na trhu práce s tým, že má záujem zamestnať sa a vyplatiť svoj dlh na výživnom.

Verejné zasadnutie odvolacieho krajského súdu bolo dňa 18. februára 2026 vykonané za splnenia všetkých procesných podmienok (§ 293 ods. 5, ods. 7 Tr. poriadku) v neprítomnosti obžalovanej A. B. a oprávnenej osoby, ktoré boli o termíne verejného zasadnutia riadne upovedomené a svoju neúčast' neospravedlnili.

Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu v rámci konečného návrhu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižava písomných dôvodov podaného odvolania a navrhuje rozhodnúť spôsobom tam uvedeným.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. poriadku, na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora v neprospech obžalovanej, ktoré bolo inak prípustné, podané oprávnenu osobou, včas a na správnom mieste, nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním prokurátora napadnutého rozsudku, z obsahu odvolania a jeho dôvodov vyplýva, že takéto dôvody neboli odvolateľom namietané. Odvolací súd sám nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takých procesných chýb v odvolaní nevytykánych, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku.

Z podaného odvolania prokurátora a jeho vyššie citovaných dôvodov vyplýva, že primárne namieta neprimeranú miernosť rozhodnutia súdu prvého stupňa vo vzťahu k výrokom o uloženom treste, keď zistené skutočnosti týkajúce sa primárne osoby obžalovanej podľa jeho názoru odôvodňujú ukladanie iného – prísnejšieho trestu, a to nepodmienečného trestu odňatia slobody. Odvolací súd preto identifikoval, že podaným odvolaním sú vytykané chyby v napadnutých výrokoch o treste v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku.

Odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu posudzovaného trestného činu zistil, že napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo v súlade s Trestným poriadkom, a v ktorom nedošlo

k žiadnym relevantným pochybeniam, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie (vykonaním všetkých dostupných a relevantných dôkazov) v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a urobil z neho správne skutkové, ale i právne závery, pričom pri hodnotení dôkazov postupoval dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, bez ohľadu na to, kto vykonané dôkazy zadovážil a dospel k logicky správnym a odôvodneným skutkovým zisteniam, ktoré v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. poriadku aj podrobne a vecne správne i presvedčivo v napadnutom rozsudku odôvodnil.

Trest ako taký je právnym následkom trestného činu, a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací krajský súd rovnako zistil, že prvostupňový okresný súd, vychádzajúc zo správne zisteného skutkového stavu a právneho posúdenia konania obžalovanej, postupoval v súlade so zákonom aj pri ukladaní trestnoprávných sankcií obžalovanej, t. j. v danom prípade pri určení druhu a výmery trestu. Okresný súd jednak nepochybil pri identifikácii poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, keď u obžalovanej nezistil žiadnu poľahčujúcu ani priťažujúcu okolnosť. V čase po začatí páchania skutku obžalovanou a pred vyhlásením napadnutého rozsudku nadobudla účinnosť novela Trestného zákona č. 40/2024 Z. z., pričom súd prvého stupňa túto právnu

úpravu v danom prípade správne aplikoval, nakoľko túto vyhodnotil ako priaznivejšiu pre obžalovanú, a to aj s prihliadnutím na zásady ukladania sankcií a trestov (hlavne § 33a ods. 3 a § 34 Tr. zákona) a ktoré sú vo vzťahu k forme ukladania trestu pre obžalovanú priaznivejšie. Krajský súd tento postup súdu prvého stupňa považoval za správny, nakoľko Trestný zákon

v znení vyššie uvedenej novely, bol v danom prípade skutočne v spojitosti s aktuálnymi zásadami ukladania sankcií vo vzťahu k obmedzovaniu osobnej slobody a zásadami ukladania trestov priaznivejší pre obžalovanú. Krajský súd dodáva, že v čase jeho rozhodovania na rozdiel od momentu rozhodovania súdu prvého stupňa, nebolo možné pri ukladaní trestu prihliadať ani na skoršie odsúdenie obžalovanej (trestný rozkaz Okresného súdu Bánovce nad Bebravou sp. zn. 6T/14/2021), nakoľko v uvedenej veci sa už na obžalovanú hľadí akoby nebola odsúdená. Odvolací súd teda dospel k záveru, že trest povinnej práce vo výmere 180 (stoosemdesiat) hodín, s prihliadnutím na skutočnosť, že na osobu obžalovanej sa hľadí akoby nebola doposiaľ odsúdená, zodpovedá zásadám ukladania trestnoprávných sankcií v zmysle

§ 33a ods. 3 Tr. zákona (vzhľadom na nezistenie takej okolnosti, ktorá by preukazovala, že účel trestu nie je možné dosiahnuť iným ako nepodmienečným trestom odňatia slobody), čo do formy ukladaného trestu a súčasne z pohľadu jeho výmery zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle § 34 ods. 1, 3 a 4 Tr. zákona, keď zohľadňuje všetky zistené okolnosti prípadu, konkrétny stupeň závažnosti spáchaného trestného činu, ako aj pomery obžalovanej a možnosti jej nápravy z hľadiska účelu trestu, jeho individuálnej i generálnej prevencii. K námietkam prokurátora naviazanými na skutočnosť, že obžalovaná sa zo svojho skoršieho trestnoprávneho postihnutia (trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu) nepoučila a nemožno tak predpokladať, že by uloženie trestu povinnej práce malo na jej osobu dostatočný prevýchovný vplyv, krajský súd uvádza, že v danom prípade sa na jej osobu hľadí akoby nebola odsúdená a súčasne z vykonaných dôkazov na hlavnom pojednávaní nemožno jednoznačne konštatovať, že by trest povinnej práce nemohol svojím prevýchovným účinkom dosiahnuť nápravu obžalovanej v zmysle riadneho plnenia jej vyživovacích povinností. Krajský súd poukazuje na samotné odvolanie prokurátora, ktorý zdôrazňuje vo vzťahu k obžalovanej nestálosť jej pracovnoprávných vzťahov. Práve trest povinnej práce je zameraný na prevýchovu obžalovanej v tejto oblasti, keď bude musieť v primeranom rozsahu preukázať schopnosť pod hrozbou premeny trestu povinnej práce na náhradný trest spojený s odňatím slobody, že vie k práci a uloženému trestu pristupovať zodpovedne. Uložený trest povinnej práce je podľa názoru krajského súdu tiež dostatočným vyjadrením morálneho odsúdenia obžalovanej spoločnosťou, pričom nejde o trest uložený súdom prvého stupňa mimo zákonom ustanovenú trestnú sadzbu alebo taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa, čo by inak zakladalo dovolací dôvod /§ 371 ods. 1 písm.

h) Tr. poriadku/. Odvolací súd preto konštatuje, že prvostupňový okresný súd postupoval v súlade so zákonom pri ukladaní trestnoprávnych sankcií obžalovanej, pričom takýmto rozhodnutím súd prvého stupňa, podľa názoru odvolacieho súdu, vyjadril nádej pozitívnej prognózy správania sa obžalovanej do budúcnosti, pokiaľ bude usmerňované vhodným spôsobom v zmysle vedenia riadneho života, ako to predvída ustanovenie § 55 ods. 4 Tr. zákona. Za týchto okolností potom následne je možné prisvedčiť aj záveru, že takto uložený trest môže byť účinnejší ako samotný výkon trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu. V opačnom prípade, ak obžalovaná nebude viesť riadny život alebo svojim výkonom uloženého trestu preukazovať schopnosť riadne a zodpovedne pristupovať k práci, ktorá by za iných okolností bola zdrojom finančných prostriedkov nevyhnutných na plnenie jej vyživovacích povinností, súd následne rozhodne

o tom, že premení uložený trest povinnej práce alebo jeho zvyšok na nepodmienečný trest odňatia slobody. Uvedené rozhodnutie (o premene uloženého trestu) by následne znamenalo, že obžalovaná by musela vykonať nepodmienečný trest odňatia slobody, a to až v rozsahu do 90 dní. Krajský súd je preto presvedčený, že uložený trest okresným súdom nie je neprimeraný aj s poukazom na vyššie uvedené zásady ukladania trestnoprávnych sankcií a trestov, a zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovanou tým, že vytvorí podmienky na jej prevýchovu k tomu, aby viedla už iba riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov.

Podľa § 319 Tr. poriadku krajský súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné. Keďže s poukazom na vyššie uvedené krajský súd dospel k záveru, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.